

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.127 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VANDER VELPEN loco advocaat P. JANSSENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U werd op 30 juli 2007 van 9u07 tot 11u57 en op 23 januari 2008 van 9u05 tot 11u00 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is. Uw advocaat, meester David Heyman loco meester Philippe Janssens, was gedurende het eerste gehoor aanwezig. Meester Cloosen loco meester Janssens was gedurende heel het tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een moslim afkomstig uit Odzak, Federatie van moslims en Kroaten, Bosnië-Herzegovina. Van 1992 tot 1999 zou u met uw gezin in Duitsland hebben verbleven. In 1999 zou u dit land hebben verlaten en zijn teruggekeerd naar uw geboortedorp Odzak. Uw problemen zouden begonnen zijn in 2001, toen u voor de eerste keer een dreigtelefoontje ontving van onbekenden. Dit zou een tiental keren gebeurd zijn tussen 2001 en midden 2006. Deze telefoontjes zouden gebeurd zijn omdat u voorstander bent van een verenigd Bosnië, bestaande uit 3 volkeren, maar met één president,

één regering, één leger en één politiemacht. U zou met de dood bedreigd zijn en er zou ook gedreigd zijn uw kinderen iets aan te doen. Tweemaal zou u naar de politie gegaan zijn om dit aan te geven. Er zou telkens een proces-verbaal opgesteld zijn. U insinueerde dat de politie u niet goed heeft geholpen omdat de lokale politiemacht grotendeels uit Kroaten is samengesteld. In 2005 zou u zich aangesloten hebben bij de SDA (Stranka Demokratske Akcije). Eind 2006 zou u, toen u terugkwam van een vergadering van de SDA, door twee onbekende Kroaten in elkaar geslagen zijn. U zou vervolgens uw vertrek beginnen voorbereiden zijn en op 2 mei 2007 zou u uw land van herkomst verlaten hebben. Bij een eventuele terugkeer naar Bosnië-Herzegovina vreest u gedood te worden. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart afgegeven op 16 september 2004 en geldig tot 16 september 2014, uw rijbewijs afgegeven op 16 september 2004, een fax van uw geboorteakte afgegeven op 12 april 2007, een fax van uw huwelijksakte afgegeven op 18 mei 2007, een fax van uw lidkaart van de SDA, een attest van de SDA dd. 22 mei 2007 waarop staat dat u en uw echtgenote het financieel moeilijk hebben, een fax van een attest van tewerkstelling van een vroegere werkgever dd. 10 mei 2007, een attest van inschrijving voor een cursus Nederlands dd. 21 juni 2007, een attest van uw opleiding tot automechanici en enkele faxen dd. 21 mei 2007 inzake de studies van uw dochters in Oostenrijk.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“In de eerste plaats dient te worden gesteld dat er tegenstrijdigheden waar te nemen zijn tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u in totaal iets meer dan tien dreig telefoons te hebben ontvangen sinds 2001 (CGVS-gehoorverslag I p. 6-7). De laatste van deze reeks dreig telefoons situeerde u in mei of juni 2006. U zou toen met de dood bedreigd zijn (CGVS-gehoorverslag I p. 8). De dreig telefoons waren altijd het werk van onbekende mannen, echter niet steeds dezelfde (CGVS-gehoorverslag I p. 7). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat het over “misschien 100” telefoontjes ging, waarvan ze het eerste situeerde in het jaar 2005, en verklaarde ook dat steeds dezelfde man en vrouw belden (CGVS-gehoorverslag I echtgenote p. 4). Verder situeerde ze de laatste dreig telefoon, waarin gedreigd werd met een autobom, een tiental dagen voor jullie vertrek in 2007 (CGVS-gehoorverslag echtgenote p. 5). U beweerde verder ook in totaal tweemaal naar de politie gestapt te zijn als gevolg van de telefonische bedreigingen (CGVS-gehoorverslag I p. 6). Tweemaal zou er een PV zijn opgesteld, maar u zou geen enkele keer een kopie hebben meegekregen. Uw echtgenote verklaarde daarentegen als gevolg van de dreig telefoons vijf à zes keer naar de politie te zijn gestapt (CGVS-gehoorverslag I echtgenote p. 5), maar dat maar éénmaal een PV werd opgesteld. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in sterke mate uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat, ondanks uw bewering dat uw activisme voor de SDA in sterke mate aan de basis ligt van uw problemen, uw kennis van deze partij beperkt is. Zo blijkt u niet te weten hoeveel verkozenen de SDA heeft in uw gemeente, noch hoeveel zitjes er te verdelen waren in 2004, hoewel u beweert dat u kandidaat was voor de volgende gemeenteraadsverkiezingen. U spreekt van resp. 4 en 12 (CGVS-gehoorverslag I p. 10), terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het om resp. 7 en 25 gaat. U verklaarde ook dat de burgemeester in één ronde verkozen werd, en dat deze na zijn ontslag vervangen werd door iemand met de voornaam ‘Ante’ (CGVS-gehoorverslag 1 p. 10). Uit onze informatie blijkt echter dat er wel degelijk twee stemrondes nodig waren en dat (J.) Luka burgemeester is van Odzak. U verklaarde verder ook dat ene Seo (D.) op de lijst stond in 2004 (CGVS-gehoorverslag 1 p. 10), terwijl het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat dat niet het geval was.

Hoe dan ook is de SDA binnen de Federatie de machtigste politieke partij en levert het o.a. de eerste minister en de vice-president van de Federatie. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als gevolg van uw activiteiten en/of sympathie voor deze partij geen bescherming zou kunnen afdwingen van uw overheid bij eventuele problemen. Uit het feit dat iemand problemen zou kennen met politie op lokaal niveau kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat men de bescherming van andere autoriteiten niet kan inroepen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er in Bosnië wel degelijk instanties bestaan die bevoegd zijn om op te treden bij machtsmisbruik van de politie. Hier kan ondermeer verwezen worden naar het bestaan van de European Police Mission (EUPM), die in Bosnië toezicht uitoefent op de correcte werking van de politiediensten en waar burgers in geval zij het slachtoffer worden van machtsmisbruik door de plaatselijke politie een beroep kan doen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat EUPM voldoende bevoegdheid en competentie heeft om in

zulke zaken krachtdadig op te treden (onderzoek instellen, aanklagen en bestraffen). Er bestaan in Bosnië PSU's (Police Standards Units) die functioneren als 'internal affairs' units binnen elke entiteit van het ministerie van binnenlandse zaken. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten i.v.m. politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen volgens standaardprocedures. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande conclusies. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorte- en huwelijksakte bevestigen uw identiteit en afkomst, maar daar werd nooit aan getwijfeld. Uw lidkaart van SDA toont enkel aan dat u lid was van deze partij, maar dat op zich werd niet betwijfeld. Het attest van de SDA inzake uw financiële moeilijkheden, van uw opleiding, van tewerkstelling en inzake de studies van uw dochters hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of de criteria inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2.1. Een eerste middel wordt afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker doet gelden dat de beslissing niet of minstens op zeer gebrekkige wijze is gemotiveerd, zoals blijkt uit de vergissingen en fouten waardoor ze is aangetast. Voorts wordt verwezen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie waaruit blijkt dat het grondwettelijke principe inzake de motivering van rechterlijke beslissingen een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd. Dit principe werd eveneens opgenomen in artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker is verder van mening dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan. In casu is er sprake "van een onjuist, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering", wat verzoeker ertoe brengt te besluiten dat "de aan het Commissariaat-generaal voor Staatlozen en vluchtelingen voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden".

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, dat stelt dat "Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken", dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet van toepassing is op beslissingen van het actief bestuur (R.v.St., nr. 29.271, 2 februari 1988; R.v.St., nr. 70.643, 13 januari 1998), zoals de thans bestreden beslissing. In de mate dat het onderdeel van het middel steun zoekt in deze bepaling, faalt het in rechte.

Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien bij de voormelde wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 164.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt in het eerste middel niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). In de mate dat verzoeker het middel grondt op de schending van de formele motiveringsplicht is het aldus evenmin gegrond. In zoverre verzoeker op algemene wijze aanvoert dat de bestreden beslissing is aangetast door vergissingen en fouten, kan worden verwezen naar hetgeen onder de bespreking van het tweede middel wordt uiteengezet.

2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker andermaal de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en wordt gesteld dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven.

2.3.2.1. Voor zover verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing zouden ontbreken en de bestreden beslissing zou genomen zijn met schending van de formele motiveringsverplichting, kan worden verwezen naar de weergave ervan sub 2.1. en naar hetgeen sub 2.2.2. wordt gesteld. Blijkens de verdere uiteenzetting van het middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3.2.4. Uit de hierboven geciteerde beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend omwille van tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote, zijn gebrek aan kennis van de SDA en het feit dat niet aannemelijk is gemaakt dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op bescherming in zijn land van herkomst.

2.3.2.4.1. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote aangaande de dreigtelefoontjes doet verzoeker gelden dat 'men niet dezelfde vraag heeft gesteld aan beiden'. Zo betoogt hij dat men aan hem immers gevraagd had hoeveel telefoontjes hij kreeg op een maand en aan zijn echtgenote hoeveel telefoontjes zij kregen op een jaar. Bovendien waren zij beiden zenuwachtig voor het verhoor, wat kleine verschillen in beide verklaringen kan verklaren, aldus verzoeker. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen aangaande de meldingen bij de politie en de aldaar opgestelde PV's beroept verzoeker zich eveneens op 'nervositeit'.

2.3.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van twee echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. De tegenstrijdigheden vinden alle steun in het administratief dossier en betreffen wezenlijke elementen van het relaas. Verzoeker tracht de andersluidende verklaringen van zijn partner te vergoelijken door te stellen dat hen niet dezelfde vraag gesteld werd en zij bovendien zenuwachtig waren voor het gehoor. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers argument geen hout snijdt. Immers, met betrekking tot de frequentie van de dreigtelefoons werden hem de volgende vragen gesteld: '*Hoe dikwijls bent u ongeveer bedreigd via de telefoon?*' waarop hij

antwoordde *'Meer dan 10x.'*, *'Hoeveel telefoontjes per jaar?'* beantwoordde hij met *'Meerdere per jaar'* en de concluderende vraag *'10x op 5 jaar, dus ongeveer 2x per jaar?'* beantwoordde verzoeker als volgt *'Ik heb het niet geteld maar mathematisch komt het daarop neer.'* (gehoorverslag I, stuk 7, p. 6-7). Deze vraagstelling is niet voor interpretatie vatbaar. Wanneer dan het gehoorverslag van verzoekers echtgenote erop nageslagen wordt, stelt de Raad vast dat zij op de vraag *'Hoe dikwijls (bedreigd via telefoon)?'* antwoordde: *'Ik weet het niet, misschien 100x, ik heb het niet geteld.'* (gehoorverslag echtgenote, stuk 7B, p. 4 en 7), waaruit geenszins blijkt dat er ten aanzien van verzoekers echtgenote een onderscheid gemaakt werd naargelang een weer te geven frequentie per maand of jaar. Voorts is de Raad van oordeel dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, zeker wat betreft de relevante bijzonderheden, zoals in casu de dreigtelefoons die er mede toe hebben geleid dat verzoeker en zijn echtgenote hun land van herkomst hebben verlaten. In die optiek kan ook nog worden gewezen op het feit dat verzoeker het pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen aangaande het begin en het einde van de dreigtelefoons, ongemoeid laat, zodat deze als niet betwist en vaststaand worden beschouwd.

Verzoeker erkent verder dat hij heeft verklaard dat twee maal een PV werd opgesteld, "doch zij zijn meerdere keren naar de politie gestapt". Dit argument kan er niet toe leiden dat het motief aangaande de tegenstrijdige verklaringen in een ander daglicht wordt gesteld : Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een eerste maal, zonder dat hem de vraag werd gesteld, verklaarde dat hij de dreigtelefoontjes twee maal bij de politie had aangegeven (ibid., p 6) en dat, toen hem werd gevraagd : "2 x naar politie. Wanneer?", verzoeker antwoordde : "In 2005 midden juni, in 2006 ook midden juni". Verzoekers vergoelijking moet dan ook als een post-factumverklaring worden afgedaan die niet dienstig kan worden aangebracht. Bovendien verklaart zijn argument nog steeds niet het verschil aangaande het aantal PV's (1 of 2) dat werd opgemaakt, hetgeen des te meer klemmt nu geen van deze PV's kunnen worden voorgelegd.

De relevante tegenstrijdigheden blijven aldus onverminderd overeind en doen als dusdanig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.3.2.5.1. Verzoeker stelt verder dat waar aangehaald wordt dat zijn kennis van de SDA beperkt is, hij sinds 2005 lid is van de SDA, maar sinds jaren sympathisant en de partij in 1996 volledig hervormd is, wat wellicht de verklaring is voor het feit dat hij niet op de hoogte is van welbepaalde informatie die men van hem vroeg.

2.3.2.5.2. Verzoeker betwist niet dat hij een beperkte feitenkennis heeft over het SDA. Zijn uitleg hieromtrent kan niet volstaan : enerzijds valt niet in te zien hoe een hervorming in 1996 eraan in de weg kan staan dat verzoeker kennis zou hebben van de situatie in 2004, zoals getoetst door de verwerende partij. Anderzijds kan in alle redelijkheid worden verwacht dat een "voorgesteld kandidaat voor de gemeentelijke raad van Odzak" (ibid., p 9), die reeds sedert jaren sympathisant was van de partij en die in 2005 zijn engagement vertaalde in een actief lidmaatschap, kan antwoorden op vragen die bezwaarlijk ingewikkeld kunnen worden genoemd voor iemand die beweert om politieke redenen zijn land te zijn ontvlucht, en die betrekking op de periode die net voorafgaat aan zijn actief lidmaatschap. Bovendien, terwijl het verzoeker vrijstond om tijdens het gehoor bij de verwerende partij te verklaren dat hij onwetend was over een aantal zaken, blijkt uit het gehoorverslag dat hij resoluut antwoordde op de hem gestelde vragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat verzoekers geëtaleerde gebrek aan kennis aangaande de partij SDA, de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

2.3.2.6.1. Ten slotte betoogt verzoeker nog dat de EUPM echter alleen in Sarajevo gevestigd is, zo'n 250 kilometer verwijderd van Odzak, vanwaar hij afkomstig is.

2.3.2.6.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uitputten of, indien hij dat niet heeft gedaan, aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker ontkent niet dat de EUPM hem een daadwerkelijke bescherming zou kunnen verlenen, en het argument dat deze dienst te ver -250 km- van zijn woonplaats is gelegen, kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Verzoeker toont niet aan dat hij die 250 km niet zou kunnen overbruggen, en bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde document dat de organisatie een website heeft met een contactpagina. De verwerende partij kan dienvolgens worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker als gevolg van zijn activiteiten en/of sympathie voor de SDA -die overigens, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, de eerste minister en de vice-president van de Federatie levert, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist- geen bescherming zou kunnen afdwingen van de overheid bij eventuele problemen.

2.3.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente en afdoende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het tweede middel is niet gegrond.

2.4.1. In een derde middel vraagt verzoeker in ondergeschikte orde te worden erkend in het statuut van subsidiaire bescherming. Hij stelt persoonlijk een risico op ernstige schade te lopen en hij dreigt bij eventuele terugkeer minstens een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te ondergaan.

2.4.2. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is enerzijds en dat hij niet heeft aangetoond dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens een reëel risico op ernstige schade, wil stellen en hij dus niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4 -cfr. sub 2.3.2.6.2.- opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend, anderzijds. Het derde middel kan niet worden aangenomen

2.5. De verwerende partij is genoegzaam tot de conclusie kunnen komen dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A WIJNANTS.